

PIENTÁK ATTILA

(Arra emlékszem...)

Arra emlékszem, hogy legyen első, nem, emlékszem, biciklizünk;
a kezed a kezemben, az ujjad ujjaim közt, arra emlékszem;
arra emlékszem, hogy te vagy a legszebb, nincs hozzátennivalóm;
arra, ahogy mosolyogsz, a hangod, szép hangod, dús altod,
a telefonban, élőben, fültől fülig, szemtől szembe, a hangod,
az arcod, szép mosolyával, gyönyörű mosolyoddal. Mosolyogsz.
Bírhat a hold és bírhat a föld és bírhat a napmindenség többet?
Nem, nem, nem, nem, nem. Ne akarj lebeszélni. Hisz miért is akarnál?
Talán ha idéznék, idézhetnék, kérnék szépen négy angyalt:
egyikük őrizne engem, fogná a kezem, sorvezetve, szívemet óvva,
másikuk csengetne-kopogtatna ajtódon, szeretettel hozná
a küldeményt, harmadikuk megkérdezné: itt-e lakol még,
negyedikük, udvariasan bár, átnyújtaná ezt a költeményt.
Arra emlékszem, nem évfordulóra, hogy emlékezem.
Arra emlékezem, hogy rád emlékezem.

Arany év

Hogyha eljöttél, jó volt, mert hiszen ott voltál.
Hogyha nem, is jó volt, mert tudtam, később látlak.
Hogyha lemondta, még szép, legalább hallottalak akkor.
Így teltek a napok, a hetek, majd az egész év.
Mintegy évtizede. Sőt több is már, na de persze
únott közhelyként mondhatjuk: mintha csupán a
tegnap másnapossága sütné a reggeli nappal
be a szobába. Bódító, szívemelő.
Nem volt tétova, sem rest, gondja se volt rá,
az arany év nem tévedett, percről percre ha munkált,
dolgos munkával segített, fáradalom nélkül. Hogy bírta?
Úgy tetszik, vannak idők, megihletettek, földből, vízből, tűzből
és levegőből, mások ezek, mint mások, így adatott számukra a sors.
Búcsúznának hogyha akarnának, de eszükben sincs, arany évek.

(Elmúlt a tél...)

Elmúlt a tél, s bár tél van még, hideg, hó, talán más ez amint máskor, hiszen olvad a lélek, újra beléje bújjik a fény, a meleg, egy másfajta remény. Hisz más a pázsit, más az a lombos fa, mikor íme megsimogatja éltető fénye a napnak s látod sok csoda kelyhét, mindben mécsesivel szeretetnek, nem hinnéd mégis a bő természet, értsd akarod valamint, kínálja, kincseit úgy, mint vannak. És lássuk, mert kell. Mert jó, így kell, nézd csak, itt hó, ott fagy, itt jó, ott szép, és ha tulajdonképpen úgy az úgy ahogy illik, úgy valamint is kell, hát itt a tavasz, vagy a nyár is, vagy az ősz is, vagy a tél, nem számít, mert közöttünk nem szól, csak füttyül az eső, a szél. Mindegyik valami, ám fogadjuk szeretettel, ha egyszer végre ámulatunkra újra jelennek a zöld ezerszínű változatai.

